

ZLO DEJ

ARPÁD
SOLTÉSZ

İKAR

ZLO DEJ

ÁRPÁD
SOLTÉSZ

IKAR

Vladovi a Janovi,
Mikimu a Ivanovi,
Robovi a Robovi

Text © 2021 by Arpád Soltész
Design © 2021 by Peter Nosál
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Redigovala Nataša Holinová.
Korigovala Martina Šebeková.
Obálku navrhol Peter Nosál.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s.,
Bratislava v roku 2021
ako svoju 1823. publikáciu.
Sadzba a zalomenie do strán Peter Nosál.
Vytlačili TBB, a.s., Banská Bystrica.

ISBN 978-80-551-8198-1

Knihá, ktorú držíte v rukách, je román. Fikcia.

Autor si bohapusto vymýšľa, je to jeho práca.

Jeho výmysly sú inšpirované mnohými
skutočnými udalosťami i ľuďmi, románové
postavy sú však úplne vymyslené.

Pokiaľ sa v niektorej predsa spoznávate,
chyba je vo vašej minulosti a v charaktere.

Ak ste sa dopustili rovnakých svinstiev
ako antihrdinovia tohto príbehu,
nikde to nehovorte nahlas.

Sú už dávno premlčané, ale v slušnej
spoločnosti by to stále bola hanba.

BACHAR

Marekova kancelária je luxusná. Masívny stôl z nejakého exotického dreva, pracovné kreslo, stoličky aj gauč potiahnuté krémovou kožou. Na poličkách farebne zladené knihy v koženej väzbe, kupované na metre, na zemi koberec s perzským vzorom. Pravý peržan, s certifikátom. Na stenách dva obrazy. Benka a Fulla. Originály, samozrejme. Netušil by som, ale Marek sa nezabudol pochváliť.

Marek vždy mal vkus. A peniaze. Aj kopec zbytočných rečí. Chýbali mu gule a chrbtica. Ráno mu bude chýbať ešte ďalších pár drobností, pomyslím si zlomyseľne, ale očakávané uspokojenie pritom necítim.

Cítim len to, že mi niekto vrazil obe ruky do podbruška a žmýka mi črevá. Ako po hranolčekoch s tatárkou z Kamión bistra na Námestí osloboditeľov.

„Pokús sa, prosím, neznečistiť si bielizeň,“ potichu na mňa zavrčí Rudo. Pohybuje sa po Marekovej firme so sebedomou istotou, ako keby mu to tu patrilo. „Normálne si odskoč, toalety sú na chodbe. Alebo pokojne spusti nohavice a vykonaj potrebu do kresla. Potom ale začni baliť počítač, ja sa ešte pozriem vedľa, čo sa tu ešte oplatí zobrať,“ komanduje.

Párkrát sa zhlboka nadýchnem. Nevadí, horšie to už nebude. Rudo je profesionál, vie, čo robí. Dúfam, že vie. Párkrát ho už chytili. Síce nikdy priamo pri robote, ale aj tak.

Keď si starý recidivista pred hodinou starostlivo prezeral vchodové dvere do malej, ale bohatej obchodnej firmy, na ktorú som mu dal tip, čakal som, že vytiahne nejaký šperhák a odomkne bezpečnostnú zámku. Iba kúsok ustúpil, uškrnul sa na mňa a poriadne do nich kopol. Zámka bola solídna, vydržala, ale drevo okolo nej povolilo, ako keby to bola iba lepenka. Rudo na to nevyzerá, je vysoký, ale vyziabnutý. Trochu hranatý. Hrubé kosti obalené ešte hrubšou kožou. A šlachami. Starými tuhými šlachami, ktoré mu dávajú neľudskú silu. Rudo je zvierat. Dravec.

Bol som si istý, že v nočnom tichu počuť ten hluk až na fízla-reň. Vzdušnou čiarou nemôže byť ďalej ako tristo metrov. Keď som nepustil do gatí v tom okamihu, teraz už určite nie.

„Poď,“ chytil ma Rudo za rameno a nenáhlivým krokom ma viedol dobre osvetlenou ulicou. Úplne ma zmiatol.

„Čo? Nejdeme dnu?“

Síce som nechápal, načo rozbíjal dvere, keď nepôjdeme kradnúť, ale uľavilo sa mi. Zrazu som si uvedomil, že nechcem. Toto nie je pre mňa. Nie pre toto som päť rokov študoval.

„Trochu vyššie, na druhej strane ulice je vhodná brána,“ ukázal Rudo prstom. Bola trochu pootvorená, za ňou len tma. „Chvíľu si tam počkáme. Keď nikto nepríde, pôjdeme dovnútra.“

V tmavom vchode som dostal svoju prvú lekciu z vlamačskej teórie.

„Čím komplikovanejší plán si vymyslíš, tým máš zložitejšiu logistiku a tým máš viac faktorov, ktoré môžu fatálne zlyhať,“ vysvetľoval mi Rudo svojím typickým kultivovaným prejavom. Vyzeral ako zabijak, ktorý presedel polovicu svojho života v Ilave a v Leopoldove, ale rozprával ako profesor na dôchodku.

„Nie je to žiadna veda, ale práca pre trpezlivých a rozvážnych ľudí. Musíš minimalizovať riziká. Vykopneš dvere, na tom sa nemá čo pokaziť. Ak sa na to necítiš, môžeš si zobrať oceľové páčidlo, ale lepšie je nemať pri sebe nič, čo vyzerá podozrivo. Keď narazíš na špeciálne dvere a zistíš, že by ti to trvalo dlho, pekne odídeš a zajtra si nájdeš nejaké iné. Keď ich vylomíš, stiahneš sa niekam, kde ťa nebude vidno, ale ty uvidíš na vchod. Počkáš aspoň hodinu, radšej dve. Nieкто ťa mohol počuť a mohol zavolať orgánom. Nieкто mohol byť vo vnútri a zavolať orgánom. Alebo tam môžu mať tichý alarm zapojený na centrálny pult u orgánov. Orgáni sa nikdy neponáhľajú, musíš im dať čas. Keď sa objavia, alebo hocikto iný, okamžite oblasť opustiš a zajtra vyrazíš dvere niekde inde. Keď sa nikto neukáže, vojdeš do objektu a vezmeš z neho všetko, čo dokážeš výhodne predať.“

Polovicu svojho dospelého života presedel Rudo v Ilave a v Leopoldove. Väčšinu toho času strávil čítaním. Keď bol na slobode, kradol a balil študentky.

K poctivému, staromódnemu zlodejskému remeslu som sa dostal obvyklým spôsobom. V base. Strávil som v nej skoro dva roky. Tam som sa spoznal s Rudom, no trvalo ďalší rok, kým pustili aj jeho. Pravidelne som mu posielal balíky, hlavne tabak a čaj, tvrdé meny väzenskej ekonomiky. Občas som pribalil aj časopisy. Zo dvakrát aj list. Odpoveď som nečakal a nikdy žiadna neprišla. Rudo veľa čítal, no na písanie nebol. Niežeby mal s písaním problém, že by bol dysgrafik alebo čo. Jednoducho nebolo o čom. Čo sa už dá napísať z lochu? O ostatných mukloch? Nikdy som medzi nimi nijakých kamarátov nemal, teda okrem Ruda. Tam beztak žiadne priateľstvá neexistujú. O väzenskom živote viem vlastne hovno, nikdy som sa oň vážne nezaujímal. V mojom živote to bola len krátka

bezvýznamná zastávka. Aspoň som si to vtedy myslel. Lenže basa každého zmení. Málokoho k lepšiemu.

Vedel som, kedy Ruda pustia. Sedel na Floriánskej, pár minút peši od mojej roboty. Bol som v pokušení ísť ho počkať, zobrať ho niekam na dobré jedlo a pár pohárikov, ale nakoniec som nestihol. Nedostal som sa z roboty. Mal som vtedy slušnú prácu, ale úplne dzignutého šéfa.

„Pohyb, pohyb, pán inžinier,“ ziapal na mňa vedúci tónom, z ktorého bolo jasné, čo si myslí o mojom titule. Ako keby očakával, že si naložím vykurovací kotol na chrbát a budem s ním obchádzať domy zbohatlíkov, či nekúpia. „Tu si nebudete váľať gule ako v base, za to vás neplatím,“ vychutnával si ma.

So stoickým pokojom som zdvihol slúchadlo a začal som spamäti vytáčať číslo. Za štyri mesiace som predal viac kotlov ako starý chruňo za dva roky, ale nebolo to dosť. Objektívne to nebolo dosť. Blaváci v centrále tlačili na šéfa, skákali mu po krku, lebo kotly pre domácnosti boli tak akurát na kávu. Doplnkový sortiment. Zaujímavé boli veľké priemyselné komplexy, ku ktorým sa bývalý politruk nedokázal priblížiť na dostrel ani cez svoje staré eštebácke kontakty. Francúzsky konkurent nám práve vyfúkol zákazku desaťročia, veľkú dodávku pre Fabriku. V tom okamihu sa začalo hovno rútiť voľným pádom a podo mnou už nebol nik. Tak som tie sračky trpezlivo prehltal, ale stráviť som ich nedokázal. Ukladali sa vo mne, vrstva po vrstve, a už mi pomaly stúpali hore krkom.

Aďo Šípoš mi to napodiv zdvihol už po nejakom desiatom zazvonení.

„Libor, bazmeg, čo nevoláš cez sekretárku? Vieš, koľko ma stojí, keď mi voláš na Eurotel?“

„Ešte sa nestalo, že by ma k tebe prepojila. Furt dačo máš.“

„No, lebo furt dačo mám. Aj teraz dačo mám.“

No jasne, pán prezident. Najdôležitejší syn z povolania v meste. Jeho otec sprivatizoval Fabriku, ale potom šiel Starému robiť ministra, tak aspoň formálne musel nechať firmu juniorovi. Poznal jeho schopnosti, o dôležitých veciach rozhodoval sám, ale drobnosti neriešil. Aďo sedel v kancelárii prezidenta spoločnosti, mal limuzínu so šoférom a osobitnú asistentku na všetko - jednu na varenie kávy, inú na robotu, ďalšiu na osobné služby. Telefóny dvíhala tá, čo bola na robotu. Stará dračica, ohyzdná, nepríjemná, výkonná, efektívna. Do roztrhania lojálna, k Aďovmu fotrovi. Hovory zvonku zásadne neprepájala. Kto bol dôležitý, mal číslo na Aďov Eurotel. Kto nebol dôležitý, nemal čo otravovať. Čím menej ľudí sa mu dovolalo, tým menej prúserov šrac narobil. Keby mohla, asi by mu zhabala aj ten Eurotel. Nemal som jej to za zlé. Ja na jej mieste by som ho zamkol v kancelárii s fľašou koňaku, pár skladkami koxu a osobnou asistentkou, nech sa chlapec zabaví a nevymýšľa sprostosti so svojimi pochybnými kamarátmi.

„Aj ja pre teba dačo mám,“ nenechal som sa vykolajiť. „Kšeft. Nie je to najlepší kšeft tvojho života, ale mne by zachránil riť.“

„Tak dojdí večer do Lolity, pomiešame kávu.“

Nebol som nadšený, Lolita je bordel. Keby sa Karla dozvedela, že som tam sedel s Aďom a ostatnými spolužiakmi, nikdy by som jej nevysvetlil, že to bolo obchodné rokovanie. Vedel som však, že ma Aďo nenechá v kaši. Trochu mu v poslednom čase šibe z vlastnej dôležitosti, ale o kamarátov sa vždy postará. A na rovinu - komu by na jeho mieste nešibalo?

Keď som večer dorazil do Lolity, biletár bez vlasov a krku len letmo prebehol pohľadom po mojom obleku z Kmartu a postavil sa mi do cesty.

„Prepáčte, pane, ale my sme súkromný klub, nie nočný bar,“ oznámil mi prekvapujúco zdvorilým tónom.

„Idem za Aďom. Za pánom Šípošom,“ upresnil som.

Ešte raz si ma premeral, viac znechutene než nedôverčivo, ale ustúpil, dokonca mi podržal dvere. Aďovo meno vždy otváralo dvere.

V Lolite bolo všetko červené. Červené koberce, červené kreslá, červené pohovky, červené tapety, červené stoly. Len tyč uprostred červeného kruhového pódia bola chrómová. Niekomu sa podarilo poskladať interiér tak, že žiadna z červených vecí nemala rovnaký odtieň. Alebo tu len boli rôzne dlho, takže sa do nich zažrali rôzne vrstvy špiny. Ani červené svetlo to nedokázalo zakryť.

Aďa som nikde nevidel, ale pri jednom zo stolov, medzi dvomi prostitutkami, ktoré vyzerali sotva na osemnásť, sedel Malý Ďuri. Malý, šlachovitý, s opičou tvárou a celkom nakrátko ostrihanými hustými čiernymi vlasmi, ktoré napriek tomu dokázali pôsobiť strapato. Kdekto ho na prvý pohľad považoval za blbca. Ďuri si pri obchodoch dával záležať, aby tento prvý dojem významne umocnil. Kdekto sa pri ňom škaredo napálil.

V skutočnosti bol z nás troch najbystrejší Ďuri. Bol som si toho plne vedomý, ešte keď sme chodili spolu na gypel. Aďo sa už vtedy cítil ako vodca, ale v skutočnosti nás viedol vždy tam, kam mu Malý Ďuri ukázal. Mne to bolo jedno, Ďuri vždy ukazoval správnym smerom.

„Čau,“ pozdravil som ho. „Aďo?“

„Na izbe,“ skonštatoval. „Sadni si a daj si niečo, určite to potrvá. Vzal si so sebou tri baby a koks. Ale hovoril, že prídeš, že máš pre nás nejaký biznis.“

Pozorne som si prezeral voľné kreslo, nech aspoň približne viem, do čoho položím zadok, ale nebola šanca rozoznať, od čoho je ktorý flak. Povedal som si, že možno lepšie nevedieť, a sadol som si. Na chvíľu som sa zamyslel, ako Ďurimu tú sprostosť najlepšie predať, ale potom som sa rozhodol,

že budem hovoriť úplne na rovinu. Na to, aby som odrbával Ďuriho, som nemal ani žalúdok, ani hlavu.

„Pre vás s Aďom je to nahovno biznis, na ktorom prerobíte. Ale keď ho neurobím, skončil som, zostanem bez roboty. A Karla je už zase v tom.“

„Gratulujem.“

„Diki, ale ani toto sme neplánovali.“

„Kokos, jak sa dakto môže šmyknúť dvakrát, a ešte s vlastnou manželkou?“

„Fakt chceš detaily? Nevieš, ako sa robia deti? Tuto slečny ti to určite rady ukážu,“ pokrčil som plecami. Jedno z dievčat sa zachichotalo a siahlo mu do rozkroku.

„Kľud, čaja,“ chytil jej Ďuri ruku a odsunul ju. „Bežte si dať niečo na mňa, dievčatá, ja tu zatiaľ s kamarátom poriešim biznis, dobre? A ty sa vyjeb na tých degešov, čo pre nich makáš, a poď robiť pre Aďa,“ obrátil sa ku mne. Nebola to prvá ponuka, lámali ma s Aďom vždy, keď sme sa stretli.

„Nie. Už som ti to vysvetľoval stokrát. Aďo je môj kamarát a ja chcem, aby to tak aj zostalo. Keď mi bude šéfovať, celé sa to poserie.“

„Ty si čistý pako, Libor. Čo sa môže posrať? Vo Fabrike je toľko prachov, že ich nestíhame prevracať vidlami, aby nám nehnili. Nemusíš robiť ani hovno a budeš v plnke. Čo treba zariadiť alebo vybaviť, zariadim a vybavím ja. Aďo od teba bude nanajvýš chcieť, aby si si s ním dal lajnu a koňak. Asistentku si práši sám.“

„No práve. By som sa cítil jak príživník.“

„Hrdý žobrák, bazmeg, už od školy. Aj zato ťa máme radi, ale aj tak si čistý fas, ty fas. No dobre, tak čo je to za slávny biznis, čo ti má zachrániť podporu v zamestnanosti?“

„Idete teraz kúpiť od Francúzov kotolňu.“

„Hej, už ju musíme vymeniť.“

„No, tak ja mám pre vás horšiu, ale drahšiu. Od Nemca. A keď ju nekúpите, tak ma najneskôr na konci mesiaca kopnú do riti.“

„Ja som ten deal neriešil, je to sprostosť za pár drobných, na také máme ľudí. Ale Aďo to ešte určite nepodpisoval, iba to naši dohodli.“

„Tak potom im môže Aďo povedať, že zle dohodli, nie?“

„Jasné, neni problém. Akurát naši určite mali sľúbenú províziu. Budú to iba nejaké šušne, možno sto-dvesto baby. Ale majú na to nárok, chápeš. Vlastných neodrbávame. Kúpime od teba, keď to potrebuješ, to nepochybuj, že to pre teba Aďo urobí, ale oni musia dostať svoje, a to im už on zo svojho dávať fakt nebude.“

„Jasné, všade to tak chodí, na toto máme aj my fond.“

Keď sa Aďo vrátil, vôbec ho nezaujímal, na čom sme sa s Ďurim dohodli. Iba chcel vedieť, či sme sa dohodli. Chcel piť a baviť sa s nami o futbale, nie strácať čas s blbosťami.

Nezostal som dlho.

„Aspoň si vezmi nejakú čajku na izbu,“ zdržiaval Aďo. „Na môj účet. Vyber si nejakú alebo radšej rovno dve. Však keď je teraz tvoja stará zase v tom, tak si asi doma moc neužiješ, nie?“

Nemyslel to zle. Aďa nikdy nezaujímal ženy ako také. Zaujímal ho len sex.

„No práve. Je sama s malým a stále menej vládze. Keď nechcem, aby bolo úplné peklo, musím ísť.“

Vysmiali sa mi, ale nechali ma odísť.

Karla mala kruhy pod očami a mlela z posledného, ale Robko už spal a ona na mňa čakala.

„Ahoj, láska, dlhý deň?“

Postavila sa z gauča a objala ma.

„Dlhý, ale aspoň nie márnny.“

„Bež do sprchy, zatiaľ ti ohrejem večeru. Povieš mi pri jedle.“

Ađovi ani Ďurimu som to nehovoril, navždy by som u nich skončil, ale mám úžasnú ženu. Radšej nech si myslia, že som pod papučou. Nechápem, kde pri tom všetkom praní, žehlení, dojčení, prebaľovaní, nakupovaní, upratovaní a kočíkovaní Karla ešte stíha variť a vládze byť milá. Čím bolo horšie, tým bola lepšia. Čím viac toho na ňu naložili, tým mala viac energie. Zapla forsáž a fungovala rýchlejšie.

Večeru som si poctivo odmakal v manželskej posteli. Keď otehotnela, nikdy nemala dosť.

Ráno som zaspal. Povedal som si, že nebudem panikáriť. Nesiem starému Terezkovi kšeft jeho života, nič sa nestane, keď prídem o pol hodiny neskôr.

„Neviem, ako ste to mali vo väzení, pán inžinier, ale u nás začíname ráno o ôsmej,“ privítal ma namiesto pozdravu. „Keď nedokážete chodiť načas, nemusíte chodiť vôbec.“

„Tak to bude príser, lebo to asi zostane Fabrika bez kotla,“ utrúsil som ledabolo. „Francúzi im asi len tak neodpustia, že ich poslali v poslednej chvíli do hája, a ja im ho už asi tiež nepredám.“

Otočil som sa, že odchádzam. Ani kľučku som nestihol chytiť.

„Frajt! Stojte! O čom to točíte?“

Chruňovi stále nedošlo, že by to mohol skúsiť aj pekne.

„O čom by som točil. Kázali ste mi predať kotolňu Fabrike, tak som zavolať Adriánovi Šípošovi a predal som mu ju. Ale chápem, že šlendriánov, čo nedokážu ani prísť načas do roboty, tu nepotrebujete. Tak sa tu majte dobre, výpoveď mi pošlite poštou.“

„Čo vy máte so Šípošom!“

„Myslíte okrem tej kotolne?“

„Ako ste sa k nemu dostali!“

Terezka sa nikdy nepýtal, štekal rozkazy, na ktoré očakával odpovede.

„Chodil som s ním na gympeľ. A na vysokú. A na futbal. A na pivo a za kurvami. A čo vás do toho? Ste ma práve vyhodili, nie?“

Terezka trochu zbledol. Na toto nebol zvyknutý. Býval som slušný chlapec. Alebo mu len došlo, že si to definitívne rozhádzal s Aďovým kamošom. Ľudia v tomto meste už skončili aj za menšie prešľapy.

„Čo máte za problém, Frajt? Som vám len normálne povedal, že máte chodiť do práce načas.“

Znelo to zmierlivo. Na Terezkove pomery skoro priateľsky. „Sadnite si a povedzte mi, ako je to s tou kotolňou. Milka! Čo je s tou kávou?! Spravte jednu aj pánovi Frajtovi, ale fofrom,“ zaručal na sekretárku, utýrané stvorenie s maturitou z obchodnej akadémie, krivými nohami, uhrovitou pleťou a inteligenciou nadpriemerne bystrej andulky. Starý chruňo robil zle všetkým, slušný bol iba k ľuďom, ktorí mohli robiť zle jemu. Typická guma, vedel, pred kým sa má posrať a koho môže osrať. Všetci ho mali na háku, len Milka to prežívala. Bola doňho zamilovaná, trúba. Do nej nebol zamilovaný nikto, takže sme z toho mali srandu všetci vrátane Terezku.

Kým sme čakali na kávu, trápil sa chruňo, čo bola o dve triedy lepšia zábava. Videl som na tom zúfalom pokuse jeho matky porodiť génia, ako sa pokúša rozmýšľať. Bolo to dojemné, asi ako keby sa Aďo Šípoš pokúšal zabehnúť košický maratón. Odpadol už na prvom kilometri. Civel na mňa tými svojimi rybacími očami a nechápal, ako ma mohol takto podceňiť.

Dal som si do kávy dve smotany, rituálne som si ju pomiešal a vysvetlil som mu, ako sme Aďovi predali kotolňu. Akože my s chruňom. Naschvál som použil množné číslo, akútne potreboval pofúkať ego. Nechcel som, aby mi

nakoniec celú transakciu zbabral, Terezka fakt dokázal byť až samovražedne stupídny.

„Trochu som ešte navýšil cenu, vedel som, že Aďovi to bude jedno, preňho to nie je obchod, ale kamarátska pomoc. Ale musíme dať jeho ľuďom malú domov,“ prešiel som k najchúlostivejšiemu bodu nepísanej časti zmluvy.

„Koľko?“

„Iba to, čo mali sľúbené od Francúzov.“

„Koľko?“

„Stopäťdesiatisíc.“

„Zasraní žabožrúti, jasné, že nevieme urobiť nijaký normálny obchod, keď všade takto podplácajú.“

„Je to normálna provízia, pri tomto objeme skôr symbolická.“

„Vám sa zdá, že stopäťdesiatisíc korún je málo peňazí, Frajt?“

„Pri tej výplate, ktorú mi dávate? Je to hromada peňazí. Ale pri tom, čo zarobíme na tej dodávke, je to bagatel. Ale mne je to jedno. Povedzte, že do toho nejdete, a ja zavolám Aďovi, aby sa na to vykašlal. Povie Francúzom, že to bolo nedorozumenie.“

„Dobre, dobre, mňa nemusíte poučovať, ako to chodí v biznise. Začnite pripravovať podklady, ja pôjdem do Bratislavy a osobne budem informovať vedenie.“

Bolo mi jasné, že keď sa tam bude vyťahovať, ako vyfúkol kšeft Francúzom, nebude pri tom používať množné číslo, a bolo mi to úplne jedno. Nešiel som po jeho stoličke, iba som chcel mať pokoj.

Malý Ďuri bol úplne pokojný.

„Pozri, Aďo to riešiť nebude, na to má mňa. Takže ja to riešiť musím.“

Zavolať si ma na koberec, lebo jeho obchodníci stále nedostali svoju províziu.

„Zmluva bola podpísaná, záloha vyplatená,“ pripomenul mi, úplne zbytočne. „Už pred mesiacom. Šraci sú už trochu nervózni a veľmi netrpezliví.“

„Ďuri, ja som s nimi nerokoval, zmluvu som nepodpisoval, všetko s nimi riešil osobne Terezka. Myslel som si, že ich dávno vykešoval.“

„Nevykešoval.“

Chvíľu som si len tak hrešil. Ďuri trpezlivo čakal, kým ma prejde amok.

„Pozri, Libor, viem, že to nie je tvoja vina, ale musíš to s tým debilom vyriešiť. Šraci sa s ním o províziu vôbec nebavili, tú si garantoval ty Aďovi, čiže je to na tebe. Ideš im stopäťdesiat litrov.“

„Kde mám vziať stopäťdesiat litrov? Keď počkajú do výplaty, dám im prvú splátku a za nejakých osem-deväť rokov dostanú všetko.“

Áno, bol som ironický.

„To vidím na dlhšie. Zabudol si na úroky z omeškania.“

Ďuri vždy vedel byť ironickejší.

„Kokos, čo mám robiť? Jebne ma.“

„Jebnutý si už dosť aj bez toho. Ja som ťa varoval, že tvoj šéf je hajzel. Choď za ním a normálne z neho tie prachy vytras. Keby si na to nemal žalúdok, môžem ti vybaviť stretko s Bandim Farkašom, on ich z neho dostane, so zárukou, ale potom budeš mať dlh uňho.“

Nie, toto nebola irónia a bolo to oveľa vážnejšie ako iba vážne. Bandí je mafia. Nie nejaký mafoš, je košický boss. S Bandim nechcete mať nič spoločné. Vedel som, že Aďo s ním niekedy mieša kávu. Lenže Aďo si to mohol dovoliť. Jeho foter bol minister, Starý chodil na víkendy do ich vily v Španielsku a nejaké

percento z každej koruny, ktorú vytiahli z Fabriky, išlo rovno do pokladne hnutia. Aďo bol nedotknuteľný. Keď sa s Bandim zaplietol niekto ako ja, bol bohovsky rád, keď skončil iba v base.

„Poriešim to.“

„Dobre,“ prikývol Ďuri. „Poď, mám tu celkom pitný koňak. Budeš ho potrebovať, na guráž.“

Koňak bol naozaj pitný, za také štyri mesiace by som možno zarobil aj na celú fľašu. Vyslopal som z neho za dva platy a vrátil som sa do roboty. Šiel som rovno za chruňom.

„Dobrý, šéfe. Idem z Fabriky, od Juraja Lefkoviča. Hovorí, že ste stále nezaplatili.“

„Pán inžinier, vy ste opitý? My sme dodávateľ. Oni platia nám. Ale záloha už nabehla na účet, môžete pána Lefkoviča uistiť, že všetko je v absolútnom poriadku.“

„Hovorím o tej provízii.“

„Provízii? Aha, prepáčte, zabudol som vám to povedať. Jasné, že máte nárok na odmenu. Pridal som vám mimoriadnu prémii, tisícvesto korún. Príde vám s výplatou.“

Náramne sa na mne zabával. Asi dve sekundy. Potom mi preplo. Dočista. Prvú schytil do zubov a rovno ľahol, zmrd. Potom som ho už len kopal, kým ma od neho neodtrhli. Niečo pri tom nakúpili aj kolegovia, najviac Milka. Vrhla sa medzi nás, trúba. Vôbec som si ju nevšimol.

Karla ma uložila, na nič sa nepýtala. Myslela si, že som len ožratý. Nestávalo sa mi to často, nerobila z toho vedu. Prebral som sa ráno o tretej. Bolela ma hlava, a nie iba z pálenky. Osprchoval som sa, hladko som sa oholil, vytiahol zo skrine svoj lepší oblek, napísal Karle odkaz, že som musel odcestovať do centrály, zavolať som si taxík a dal som sa odviezť na stanicu. Kúpil som si lístok, do prvého ranného vlaku som mal ešte dobrú hodinu.